

ממאור שבתורה

מעט מן האור דוטה הרבה מן החושך

לצ"נ: מו"א עט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שבת יז' אייר התשע"ז

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
19:12	20:04	י"ם
19:10	20:02	ת"א
19:12	20:04	חיפה
19:10	20:02	ב"ש

כל הזכויות שמורות

ישא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

**עיקר הענוה
בתוך הבית פנימה**

לבקש מהרב שלום יוסף אל"שיב
זצ"ל ממנו כל עזרה. אמא קשה כי אין זה
לקבדו לקשת לתנות המפלת קפסול בידו,
ולכן - מעולם לא בקשה זאת ממנו. רק
קשהיינו קטנים מאד, ובזמנים של פעילות
מתישה, כמו רחצה, הנה אבא מסייע לנגב
וקלפיש את הקטנים. אף פאשר גדלנו, שוב
לא נתנה אמא לאבא לסייע לה קלל, וכך הנה
אבא מנתק למעשה מפל מה שקורה בבית.

הוא והגמרא, ותו לא. הגישו לאבא תה
פאשר היינו מגיעים לבית, היתה אמא נוהגת
לומר לנו: 'באי והגישו לאבא את התה ותהיה
לכם מצוה...' כך גדלנו עם הידיעה שזוהי זכות
להגיש לאבא את התה. וכמוכן לא העלינו
בדעתנו להפריעו!

**שלוה ומנוחת הדעת
רק בתוך הבית פנימה**

נבואות רבות נכתבו בתנ"ך, בתלמוד ובספר
הזוהר הקדוש, ובהם חזו הנביאים את מה
שיקרה לעם ישראל בכל התקופות, ואת
הגאולה השלמה שתבוא בסופו של דבר.
חלק מהנבואות כבר התגשמו: חורבן בית
המקדש, גלות בבל ועוד.

חלק מהנבואות אנו רואים כיום בעינינו, למשל:
שהכותל המערבי לא ייחרב לעולם, שאחיות
הערבים בני ישמעאל בארץ תהיה עד שנת
תשל"ח ועוד דברים רבים. לפיכך, מכיוון שאנו
רואים שחלק מהנבואות כבר התגשמו, אנו
מאמינים באמונה שלמה גם בנבואה על הגאולה
השלמה **בביאת המשיח** במהרה בימינו אמן.

**קל להסתיר
שנאה, אך קשה
להסתיר אהבה.**

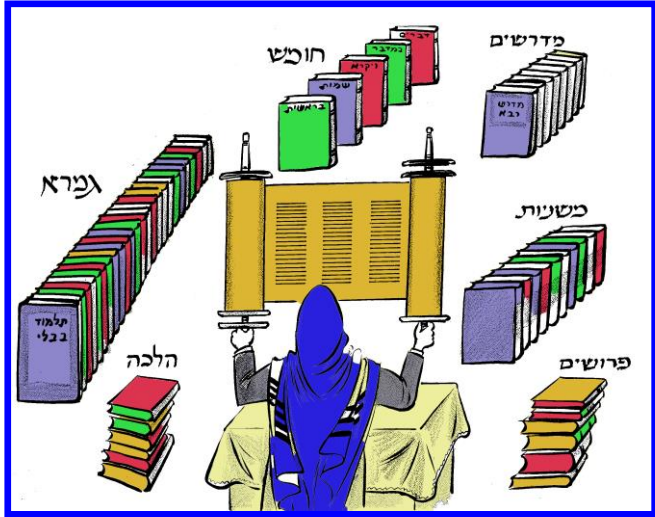
גדולתו של הרב **שלמה שרעבי** זצ"ל היתה מופלאה,
ולא חפץ בהקמת 'חצר רבי וגבאים ושאר גינונים, והגם
כי היה גדול בתורה ופועל ישועות והיה יכול להיות
מפורסם מאוד.
נהג בפשטות מופלאה. והיו
בביתו ילדים אשר דאג להם
כמו אב הוא גופא **לא זכה**
לילדים והיה דואג להם
ומעלה אותם על דרך המלך.

היה רבי משה יחזקאל זצ"ל
עקרון שלא היה מקבל נשים, וכל אישה שהייתה
מתקשרת ומבקשת לבוא היה מבקש להודיע לה
שתשלח את בעלה, ואמר לי אחד מגדולי
הפוסקים בזה"ל: תדע שאני מקנא בו!
ולפעמים נשים היו מגיעות אליו (בלי לשאול
מראש), והרבה פעמים היה מוריד את המשקפיים
או שהיה מטה את ראשו לצד או שהיה מסתכל
על הרצפה. אף אני בנו הכותב בעת חתונתי
כשנכנסנו לכסות את פני הכלה
הוא הוריד את המשקפיים, וראשו למטה...

**האדם
עשה
את
הטכנולוגיה
להכרתה.
והיא
עשתה
אותו
למיותר.**

לעצמי דברתי כשעמד הרה"ק רבי
ישראל אבוחצירא, ה"בבא סאלי" זיע"א
להכנס לביתו החדש בנתיבות, נטל עמו
כמה מבני ביתו. כל הדרך דבר על **ענין**
הגאולה וכמה צריך לברוח ממנה.
כשהגיעו לבית, אמר למלווי:
"לא אליכם דברתי, לעצמי דברתי. שכן
בבואי לבית החדש, חושש אני שיעלה
בלבי הרהור של גאולה..."

מעשה בזוג נשוי מביתר, האב אברך
חשוב ואשתו, שציפו לפרי בטן כבר שבע
שנים והישועה בוששה לבוא, בצר לו,
החליט האברך לקבוע תור אצל מרן רבינו
עובדיה יוסף זצ"ל. ויהי היום, הגיע
האברך בלוויית אשתו למרן ועמדו וביקשו
ברכה, הרב **שלינו הרחום**, לא יכול לעמוד
בצער, מיד ניסה להרגיעם ולחזקם באמונה
וסיפר להם על הרבה זוגות שחיוו ובסוף
נושעו, ואל להם להתייאש ועודדם שוב
ושוב וסיים בברכה שבע"ה עוד יזכו לבנים
ובנות. **מחזקים ומעודדים** פנו לצאת
מבית הרב, והנה הרים מרן את ראשו לעבר
הדלת ושם לב, שהאישה חבושה בפאה, מיד
הורה להם מרן לחזור ואמר להם: שבו!
אומר לכם דבר, אם האישה תקבל על
עצמה, להסיר את הפאה ולחבוש מטפחת
בצניעות, אני מבטיח לכם, שתזכו בע"ה
לפרי בטן בתוך שנה.
קשה היה לאשה לקבל על עצמה
קבלה, אך הרב ששם לב לכך, הפציר בה
שוב ושוב ולא הרפה, עד אשר הסכימה
האישה להסיר לצמיתות את הפאה מעל
ראשה ואכן באותה שנה, התבשרו הזוג
בבשרות טובות...

מספרים על אחד מגדולי האדמו"רים, שביקש מהסופר הכותב את
התפילין של בנו, שייתן לו את בתי התפילין, קודם שיניח את הפרשיות.
ומילא אותן בדמעות ואז ייבש אותן, וציווה להכניס לתוכן את
הפרשיות. כך התנהגו רבותינו, כדי לזכות לבנים יראי ה'.

נקודה למחשבה
אוף! אבא! התלוננה בת הטבח על הקושי שבהתמודדות עם בעיותיה בחיים.
"נורא קשה לי..." האב הוביל את בתו למטבח והראה לה שלושה סירים בהם רתחו מים: בסיר הראשון שם **גזר**, לסיר השני הכניס
ביצה, לסיר השלישי שפך **גרגירי קפה**. "נו מה עכשיו?" שאלה הבת. "מחכים" אמר האב והבת חיכתה. לאחר זמן מה שלף הטבח
את הגזר מן הסיר ושם אותו בצלחת, הוציא את הביצה מן המים הרותחים והניח אותה בקערה, סינן את הקפה ומוג אותו בספל. הביט
הטבח בבתו ושאל: "מה את רואה, יקירתי?" הבת התקרבה לשולחן ובחנה את התוצרים: הגזר היה **רד** ונמעך.
היא קילפה את הביצה, שהייתה **קשה**, הקפה הדיף **ריח נפלא** וטעמו היה טוב ומענג. אמר הטבח: "כך גם בני האדם השונים
מתמודדים עם קושי החיים. הקושי זהה - המים הרותחים היו באותו המצב עבור שלושת החומרים: הגזר הגיע למים קשה, ולאחר
שהייה במים הרותחים התרכך ועכשיו ניתן לפורר אותו בקלות. הביצה, הגיעה למים הרותחים עדינה ונוגילית תחת קליפתה הדקה,
לאחר שהייה במים רותחים התקשתה כולה. ופולי הקפה... הם ייחודיים! לאחר שהותם במים הרותחים,
הם הפכו את המים למוצר משובח, שניחוחו נישא למרחוק". בחנה הבת את הצלחות השונות. שאל האב: "לאיזה מהם את דומה,
בתי היקרה? כאשר **בעיות מגיעות** למפתן דלתך, איך את מגיבה? האם את כמו גזר שנראה חזק אך מאבד תכונותיו במצבי לחץ?
או לי את כביצה בעלת אופי עדין שמקשה את ליבה לאחר פיטורים, גירושם, מוות של אדם אהוב? או לי את נראית זהה למה שהיית
קודם, את נראית אותו דבר מבחוץ אך בפנים הלב **הנשמה מתקשים** ושוב אינם רכים ונעימים?
או או לי את כמו פול קפה, אשר תפקידו בחיים **להפוך את המצב הכואב** לדבר הטוב ביותר שניתן?
הקפה מגיע לתכונותיו הטובות ביותר בזמן שהמים בשיא הרתיחה."
בשביל להיות פולי קפה צריך רק לזכור, **כי לכל מה שקורה בחיים יש סיבה**. לנו רק נשאר לגלות מה היא וללמוד
ממנה. אין חיסרון שלא ניתן להפוך ליתרון. (העורך)

אישה התדפקה על דלת רבנו **שלמה מזוועהיל** זיע"א, בשעת לילה מאוחרת מאוד, ורבנו שכב על ערש דווי סובל ייסורים קשים. לא רצה נאמן ביתו לפתוח את הדלת לאישה במצב זה, **בשעת לילה כה מאוחרת**. רבנו פקד עליו לפתוח את הדלת ולהניח לאישה להיכנס, לשטוח את ליבה.

החסיד ניסה לדבר על ליבו של רבנו שהוא צריך מנוחה, ובפרט שהוא **חולה ובעל ייסורים**. נענה רבנו ואמר: "כיצד אוכל לנוח בשעה שעומדת אישה בחוץ וליבה מר עליה?" אצל הרה"ק רבי שלמה מזוועהיל זיע"א, שהזולת הצטער זה כאב לו יותר. **הנה כי כן, סולם הערכים** וצורת ההסתכלות מתבהרת יותר ויותר...

מוטב להתפלל בלב נטול מילים, מאשר במילים נטולות לב.

באתת השנים ביום הפורים, לאחר שכבר התיישב הגאון רבי **שלמה זלמן אוירבך** זצ"ל לסעודת היום, הגיע אליו אחד ממקורביו, עם בתו שניתקה קשר של שידוך, ועתה באה **לקבל ברכת**. אבי הנערה שאלה את רבי שלמה זלמן האם לקרוא לה החדרה, אך הרש"ו אמר לו: "לא, לא! אני אצא אליה!" ואולם האישה ניסה למנוע את טרחת הרש"ו לצאת במיוחד, ואמר שמכיון שכבר נטל ידיו לסעודה, עדיף שהיא תכנס החדרה. ולא שהוא יצא אליה.

האדם דומה לכינור: אם הוא שלם ללא פגם, הריהו מנגן.

אך רש"ו משום-מה היה **איתן נדעוהו** לצאת מן החדר ולברכה בהדר השני דוקא. רש"ו יצא לקראתה והאציל עליה ברכות לרוב, שתמצא זיווגה האמיתי בקרוב והנה אך סיים לברכה התרגשה הנערה **ופרצה בבכי נסער**... פנה רש"ו לאביה והפטיר באזניו: "עתה הגע בעצמך, אלו פנים היו לזה, אם היתה בוכה בפני כל המסובים בסעודה..."

מספר בנה אמא אַשַׁת הגאון רבי **משה אברהם חברוני** זצ"ל לא קנה דָּבָר קָדוֹ לְפָרִיעַ לְאָבָא, אָפָא לְמַד פְּבִית בְּתֻדְרוֹ, וְאָף אָחָד לֹא הָעִז לְהִפְנֹס. קְשֵׁה־יִיטִי רוֹאָה אוֹתוֹ יוֹצֵא מֵהַחֲדָר זֶה הָקָה אַרְצוֹ, הֵיִיטִי מִתְרַגְּזֵת לְרֵאוֹת אוֹתוֹ... אָמָא לֹא הִטִּיפָה לָנוּ עַד פְּמֹה הִלְמוּד קָשׁוּב, אָבָל זֶה נִכְנָס בְּאִפּוֹ טְבִיעִי, קְשֵׁה־יָא מְשַׁמְשֵׁת דְגָמָה אִישִׁית בְּרֻרָה. פְּאָשֶׁר אָנוּ, הִלְלִידִים חֲלִינֵנוּ, וְזֶה קָרָה הַרְפָּה, הִקְתָּה אִמָּא לִקְחַת אוֹתָנוּ לְרוֹפְאִים וְלְבִדְיָקוֹת וְאָלוּ אָבָא לֹא עָשָׂה זֹאת מְעוֹלִים."

רשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com

דייקן חז"ל בלשונם "אין אדם נוגע במוכן לחבירו" ולא אמרו אין אדם **נטול** או **לוקח**, אמר ה"בן איש חי": לומר, שלא רק שאין יכול האדם ליטול את המוכן לחבירו, אלא **אפילו אין יכול** לנגוע בו כמלוא נימא.

משולחן גבוה

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אֶל־הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם.. (ויקרא כא, א).
"אָמַר וְאָמַרְתָּ—לְחֹזְרֵי גְדוּלִים עַל הַקְּטָנִים" (במזמור קיד ע"א).

הקטנים הם פרי חיקוי הגדולים, וכמעשה האב כך מעשה בניו אחריו, **מעשה אבות סימן לבנים** (בראשית רבה מ, ו). וזהו שכתוב בתהילים (קטו, ח) **כְּמוֹתָם יִהְיוּ עֲשִׂיהֶם, כְּמַעֲשֵׂה האבות** ("כְּמוֹתָם"), ימשיכו לעשות הבנים ("יִהְיוּ עֲשִׂיהֶם"), והוא שאומרים **אנו בכל יום בברכות התורה 'זְנִיחָה אֲנַחְנוּ, וְצִאֲעֵאֵינוּ' – כפי שאנו נתנהג כך יתנהגו גם בנינו וילמדו ממעשינו.**

לפעמים, בא הבן לאביו ומספר לשון הרע על ילד פלוני, והאב גוער בבנו ומסביר לו שאסור לומר זאת כיון שאין בכך תועלת, לא תלך רכיל בעמיק (ויקרא יט, טז), משיב הבן ואומר: "אבל אבא, בשבת האחרונה סיפרת על פלוני שעשה כך וכך, חשבתי שזה מותר, למדתי ממך".

הבן איש חי מספר על אבא שיצפה מבנו לגדול להיות תלמיד חכם, לימים כשחזר הבן מלימודיו התיישב לאכול לחם ולא נטל ידיו תחילה, ואף אביו נכנס באותה העת כשהוא עייף מעבודתו ובלא שימת לב שהבן נמצא לידו התיישב על השולחן ואכל מהמטעמים שהכינה אשתו ללא נטילת ידיים וברכה. לפתע הבחין האב בבנו שיושב לידו ושאלו אם נטל את ידיו, כשענה הבן בשלילה התרגז האב והביא סרגל מברזל על מנת להכותו, החזיר הבן את ידיו אחורה והאב במקום לפגוע ביד בנו הכה בידו שלו עיצמו. האמא שנכחה במטבח כל אותה העת פרצה בעחוק גדול ואמרה לבעלה: "בעלי היקר, מה אתה רוצה מילדנו החמוד, קטוט עצמך ואח"כ קטוט אחרים (ב"מ קז ע"ב), אם אתה בעצמך לא נטלת ידיים למה שהוא יטול?"

זהו שמורה לנו התורה "אמור ואמרת"—לחזויר גדולים על הקטנים, **אם רוצה האב שבניו יהיו מאירים ומזהירים במידות ישירות בדרך ארץ, בתורה ובמצוות, ראשית עליו לחיזהר בעצמו, כיון שהדוגמא האישית שווה יותר מכמה ספרי לימוד ומוסר, הבן קולט את פעולותיו ודרכיו של אביו ומעתיקם לחייו שלו עצמו.**

יהי רצון שנוכח ליישר דרכנו ולתקן את מידותינו ונזכה לראות את כל בנינו זָרַע בְּרַךְ ה' (ישעיה סא, ט), ונראה בקרוב בנחמת ציון ברחמים, אמן.

הרה"ק רבי **צדוק הכהן מלובלין** אומר: מי שחסר לו שלמות ומבקש זאת מהבורא באמת, לא יתכן שה' לא יענהו.

איזה איש אחד מת ועלה לשמיים, לקח אותו השטן לסיור, הוא הראה לו מקום אחד שבו יושבים אנשים כל היום ולא עושים כלום, ובמקום השני ראה משקאות, אוכל משובח, מוזיקה וכולם שמחים, האישה ביקש ללכת למקום השני, באותו רגע השטן תפס אותו לקח אותו איתו, הגיע לבור מים רותחים וזרק אותו בפנים, האישה צעק ללמעלה, אבל מה עם כל מה שראיתי? אז השטן ענה לו: **זה היה מחלקת השיוק שלנו!**

כל העלונים: hamaor.net

חסדי השי"ת זוכה רק ע"י התפילה והבקשה לזכות לחסדיו, ומבלעדי זאת אין זוכה במאומה, ואין הדברים אמורים רק בנשמות אלא אף **בהחיות** זוכה רק ע"י התפילה.

זוג עברו דירה ורצו לצבוע את הבית. הגיע אליהם צבעי והציע לצבוע את הבית ב1,400 ש"ח, תוך שלושה ימים. "אין בעיה, קיבלת את העבודה" "באיזה צבע אתם רוצים שאצבע את הבית?" ענה הבעל: "בצבע זית, ומדוע דווקא צבע זית?" כי זה הצבע שאשתי אוהבת". אחרי שלושה ימים הוא מגיע לדירה ורואה שהיא צבועה בצבע שחור. "אתה לא מקבל את התשלום על העבודה! מדוע צבעת בשחור ולא בצבע זית כמו שביקשתינו" אמר הבעל. עונה לו הצבוע: **"מה אין זיתים שחורים"**

בימי מלחמת תש"ח, לאחר שהערבים כבשו כבר את העיר העתיקה, ויהודים נלקחו בשבי. נאלצו גם הגר"ז **סולוביצ'יק** זצ"ל ובני משפחתו לנוח מדירה לדירה מפני האויב המתקרב. והנה צלצל הטלפון. אחד מבכירי השלטון בארץ ביקש בדחיפות להוועץ עם הגר"ז: כיון שאול הנשק, לפיכך החליטו לוותר על ירושלים **ולבקש שלום** מאת הערבים, האם נכון הדבר לעשותו? השיב להם הגר"ז: "מה תאמרו להם, שאתם רוצים שלום? או הם יבינו ממכם שאתם חלשים, ומה יעשו אז? הם יבואו ח"ו וישחטו ביהודים רח"ל.

לפיכך אל תאמרו להם כלום ולא יודע מפיכם מאומה. שמעו אנשי השלטון לעצתו של הגר"ז. וראה זה פלא, **בדיקו באותו יום פסקו** הערבים מהתקפותיהם ולא נלחמו כלל. ואילו מצד היהודים גם לא נלחמו שהרי לא היה להם נשק... והנה למחרת היום הגיע לפתע מטען כביר של **נשק סובייטי** אשר נשלח ע"י ממשלת צ'כוסלובקיה, והממשל היהודי כמובן כבר חזר בו מהרעיון של בקשת השלום מאת הערבים.

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשדי, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לוי, יחיא בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעמה בת עזרה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה, פנחס בן פנחס, נטאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אוריית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוגנים, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אליעזר בן רבינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מוריס, הרב יורם אברגיל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן רינה, ישראל בן שמחה סבג, אואסינה בת גוריה חלפון, שמואל בן רבקה זכאי **מרו הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**

הגאון רבי שלמה זלמן אוירבך זצ"ל לסעודת היום, הגיע אליו אחד ממקורביו, עם בתו שניתקה קשר של שידוך, ועתה באה לקבל ברכת. אבי הנערה שאלה את רבי שלמה זלמן האם לקרוא לה החדרה, אך הרש"ו אמר לו: "לא, לא! אני אצא אליה!" ואולם האישה ניסה למנוע את טרחת הרש"ו לצאת במיוחד, ואמר שמכיון שכבר נטל ידיו לסעודה, עדיף שהיא תכנס החדרה. ולא שהוא יצא אליה.